

Jeg tror, at hvis man indskrænkede sig til et saadant Tilsyn, som allerede findes nu, og som allerede ofte er effektivt i Øjeblikket, havde man i Virkeligheden fuldkommen tilstrækkelig Sikkerhed for at opnaa det, som tilsigtes ved Lovforslaget. Det er muligt, at der kunde være Anledning til indenfor de forskellige Ministerier at sammenarbejde de Bestemmelser, som de enkelte Ministerier nu have truffet, og det er muligt, at der var Anledning til at tilvejebringe ganske ensartede Forhold indenfor de forskellige Ministerier, men mere tror jeg ikke behøves. Hvis en Tjenestemand skulde være i Tvivl om, hvorvidt han kan modtage det Bierhverv, han faar Tilbud om — det maa jo nemlig erindres, at det er ikke saaledes, at Tjenestemændene kunne trænge sig paa eller tvinge sig ind i disse Stillinger, men at de private Virksomheder mene at kunne drage god Nytte af Tjenestemændenes Hjælp og derfor søge at knytte dem til sig —, hvis, siger jeg, Tjenestemanden er i Tvivl om, hvorvidt Bierhvervet kan forenes med hans Tjenestestilling, forekommer det mig, at han har ganske let ved at klare et saadant Spørgsmaal, thi han kan blot lade Spørgsmaalet gaa videre til den, som har Tilsynet med hans Virksomhed. Det vil efter min Mening være fuldkommen tilstrækkeligt, og der forekommer mig ikke at være nogen som helst Grund til at paalægge Tjenestemændene andre Baand end dem, man paalægger alle andre Medborgere med Hensyn til, hvorledes de ville anvende den Tid, som er til deres Raadighed udenfor deres Tjenestegering.

Ud fra disse Betragtninger kan jeg tiltræde den forandrede Affattelse, som Lovforslaget vil faa efter Ændringsforslaget under Nr. 8, der er stillet af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger). Jeg har blot til § 1 i den Affattelse, den her har faaet, den Indvending at gøre, at naar der der staar i tredje Stykke: „En Tjenestemand maa ikke — heller ikke ved sin Hustru — drive nogen som helst Profession, Handel eller Industri o. s. v.“, er jeg ikke ganske sikker paa, om det er rigtigt her at optage den Bestemmelse, at heller ikke Hustruen maa have Adgang til at have et saadant Erhverv. Jeg antager jo, at for de bedre lønnede Tjenestemænds Vedkommende vil det saa godt som aldrig finde Sted, at Hustruen paatager sig privat Virksomhed, men der er ingen Tvivl om, at det for mange af de ringere lønnede Tjenestemænd, hvis Hustruer drive Bivirksomhed, enten som en lille Handel

af den ene eller anden Art eller et Vadskeri, baade kan være ønskeligt for Hustruen at kunne støtte Familien noget ved den Indtægt, hun kan erhverve, og at det ogsaa kan være meget nyttigt for Manden og den opvoksende Slægt i en saadan Familie. Jeg har modtaget en Henvendelse fra en Tjenestemands Hustru om at henlede Opmærksomheden herpaa. Jeg forstaar meget godt, at naar Bestemmelsen er tagen med her, er det vel gjort for, at man ikke skulde omgaa det fremsatte Krav om, at en Tjenestemand ikke maa drive nogen som helst Bivirksomhed, ved at sige: Det er ikke mig, Tjenestemanden, det er min Hustru, som gør det. — Jeg synes imidlertid ikke, at man behøver at være ængstelig i saa Henseende, thi hvis der skulde blive forsøgt paa en saadan Omgaaen, saa er det jo allerede Tilsynets Sag at se sig for og eventuelt at gribe ind og forhindre det. Jeg vil derfor, idet jeg haaber, at det paa et eller andet Tidspunkt af Lovforslagets Vandring maa lykkes at faa det ført hen til en Affattelse som den, der tilsigtes i Ændringsforslag Nr. 8, meget bede om, at det maa blive taget under Overvejelse, om det er rigtigt eller forsvarligt at forhindre de smaatillede Tjenestemænds Familier i at bidrage deres til, at Familien kan have en nogenlunde rimelig Indtægt.

I § 3 er der ved den Affattelse, som er foreslaaet af det ærede Medlem fra Frederiksberg, som det allerede gentagne er fremhævet, stillet den Fordring, at Dommere ikke maa have nogen af de Bivirksomheder, som udtrykkelig ere nævnte her, men det er tillige forudsat, at der, forinden man stiller saa vidtgaaende Krav til Dommerne, skal være vedtaget en ny Lønningslov. Det forekommer mig, at det kan være rigtigt at stille saadanne Krav til Dommerne, og at det ogsaa er meget rigtigt at forlange, at Forudsætningen for disses Opfyldelse er, at Dommerne ere lønnede saaledes, at man ikke ved en saadan Bestemmelse om at forhindre dem i Adgang til Erhverv hemmer en god Tilgang til Dommerstanden. Det er vigtigt at have Lovbestemmelser om, hvad en Dommer maa tillade sig og ikke tillade sig, men det allervigtigste er dog, at Tilgangen til Dommerstanden kun bliver af gode og dygtige Kræfter. Men det forekommer mig, at naar man her har villet gøre en Undtagelse med Hensyn til Dommerne, burde Skridtet være gjort fuldt ud, saa burde man ogsaa have medtaget de højeste Embedsmænd i Administratio-